

GOŁĘBICZY (11) *ai*

o jasne.

sg f L gołębicz(e)j (8), gołębicze (1) *OpecŻyw.* ◊ *n N* gołębicz(e) (1). ◊ *pl N subst* gołębicz(e) (1).
Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI i XVIII w.*

Przymiownik od „gołębica” (11) : Duch też święty z nieba zstąpił w postaci gołębiczej/ ij siedział na głowie Jezusa krystowego *OpecŻyw* 36v; Gołębicze Layno nagoręczłże ze wśzech inych *FalZioł* I 144c; czemu także Oyczą y Duchą s. bythność która się też raz w postaci Anyelkiej/ albo też gołębiczej pokazywała zwąc się nie mam? *SarnUzn* B7, B2v; *RejPos* 9, 142, 150v; *LatHar* 376; A jednak nie trzy jest Bogów/ ale jeden. a jednak inszy w głosie/ inszy w ciele/ inszy w osobie gołębiczej. *SkarKaz* 516a.

W porównaniu (1): oto ty jest napiękniesz/ a oczy twoje są jako gołębicze [*oculi tui columbarum*].
BibRadz Cant 1/14.

W charakterystycznych połączeniach: gołębicze(-a) łajno, osoba (4), persona, po(d)stać (2), postawa.

W przen (1) : krotko mówiąc wielką na sercu cichość y pokorę/ a na ciele wielką czystość zachował: w prostocie gołębiczej/ miał wężową mądrość *SkarŻyw* 230.

ZZa